

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 357/2026
31.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Петра Ковачевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К- 221/23 од 09.09.2025. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1-271/25 од 26.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 31.03.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Ковачевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К- 221/23 од 09.09.2025. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1-271/25 од 26.11.2025. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К- 221/23 од 09.09.2025. године, окривљени АА, оглашен је кривим да је извршио кривично дело крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 7 месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 15.06.2023. године од 16.06.2023. године. Истом пресудом одлучено је о имовинскиправном захтеву и трошковима кривичног поступка на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1-271/25 од 26.11.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Драгане Милошевић и пресуда Основног суда у Сремској Митровици К- 221/23 од 09.09.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Петар Ковачевић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9), 438. став 2. тачка 2) и члана 439. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев

за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде преиначи у смислу члана 492. Законика о кривичном поступку и окривљеном надокнади трошкове кривичног поступка, као и да у смислу члана 488. став 3. Законика о кривичном поступку одложи или прекине извршење казне.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а која се огледа у чињеници да је првостепени суд из изреке пресуде изоставио део оптужног акта који се односи на старост бицикла као предмета кривичног дела и гласи „који је стар 30 година“, чиме је прекорачена оптужба на штету окривљеног АА, јер је оваквом интервенцијом, по наводима браниоца, погоршан положај окривљеног, с обзиром да је одбрана доказала да је немогуће постојање бицикла марке „Cargiolo“ старог 30 година у време извршења кривичног дела.

Овакви наводи браниоца окривљеног изнети у поднетом захтеву за заштиту законитости су по оцени Врховног суда неосновани.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржано у поднесеној и на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела. Прекорачење оптужбе подразумевало би измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описаног у оптужном акту додавањем веће криминалне воље окривљеном, којом се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Из списка предмета произлази да је у диспозитиву оптужног акта наведено да је окривљени извршио кривично дело крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика тако што је предузимањем радње ближе наведене у диспозитиву оптужног акта „одузео туђу покретну ствар и то женски бицикл марке „Cargiolo“, црвене боје, стар 30 година...“.

У изреци првостепене пресуде наведено је да је окривљени кривично дело крађа из члана 203. став 3. Кривичног законика извршио тако што је предузимањем радњи ближе наведених у изреци пресуде „одузео туђу покретну ствар и то женски бицикл марке „Cargiolo“, црвене боје,...“

Стоји чињеница да је у диспозитиву оптужног акта наведена старост бицикла, међутим, по налажењу овог суда, оваква корекција и избацивање из изреке пресуде старости бицикла, није од утицаја на постојање предметног кривичног дела, а супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног.

По налажењу Врховног суда, на овај начин суд није прекорачио оптужбу, с обзиром да се правноснажна пресуда односи на исто лице и на исто кривично дело, да постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датим у диспозитиву оптужног акта, те није повређен ни објективни ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде.

Према томе, првостепени суд је, по налажењу овог суда, прилагодио изреку првостепене пресуде чињеничном стању које произлази из изведених доказа на главном претресу, при чему није изменио суштину описа радње оптужења, нити наступеле последице, нити је у опису радње увећана криминална количина на штету окривљеног, те самим тим није повређен објективни идентитет између оптужбе и пресуде, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости у овом делу оцењени као неоснивани.

Бранилац даље у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона коју нумерише као повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, па је у овом делу захтев за заштиту законитости оцењен као недозвољен.

Поред тога бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, како бранилац окривљеног у образложењу захтева не образлаже у чему се састоји означена повреда, то је Врховни суд оценио да у овом делу захтев за заштиту законитости нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић